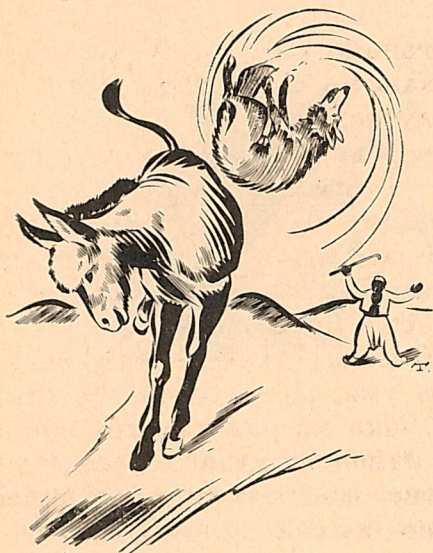

костеливо магаре, дето е вече на пѣтъ за оня свѣтъ.

— Вижъ какво истинско магаренце си спечелихъ съ полезень трудъ! — похвали му се Дрѣнчо.

— Откъде знаешъ, че е истинско? Опиталъ ли си го?

— Какъ се опитва?

— Кажи му да подхвърли заднитѣ си крака. Ако ги подхвърли, значи истинско е! Инакъ не!

— Подхвърли си краката!
— викна му Дрѣнчо.

Но магаренцето си върви мирно и кротко, сякашъ не го и чува.

— Виждашъ ли, че не е истинско магаре! — рече съседътъ. — А вижъ сега моето! —

Я си подхвърли заднитѣ крака! — викна той на магарето си, а скритомъ го бодна съ единъ трънъ. Магарето му веднага се разрипа.

— Ето, нà! Истинско магаре! — каза съседътъ —. Ама хайде отъ мена да замине, ако искашъ да се смѣнимъ.

Много се зарадва Дрѣнчо, че може да смѣни своето съ истинско магаре, взе старото магаре на съседа и весело го възседна. Но магарето, като усѣти новъ яздачъ на гърба си, че като се разкача, като се втурна да бѣга! Леле мале! Едва се удържа Дрѣнчо на гърба му.

Не щешъ ли, въ сщщото време единъ гладень вълкъ гонѣше човѣкъ презъ гората и ха, ха да го стигне.

— Помощъ! Помощъ! — викаше отчаяно човѣкътъ.

И не знамъ дали чу вика на човѣка или тѣй се случи, ала лудото магаре на Дрѣнча връхлетѣ изведнажъ върху вълка и направи това, което не знамъ друго магаре до сега да е направило: цапна вълка съ заднитѣ си крака така силно, че той се прострѣ като камъкъ на земята и вече не мръдна.

Човѣкътъ, когото лудото магаре спаси, бѣше богатъ търговецъ. Той толкова се зарадва, че се спаси отъ вълка, та даде